

Herinneringen aan de overstroming van 1 februari 1953 in Oostende

Het was me een nachtje om nooit te vergeten. Alle kamers van ons huis in de Zuidstraat 1 b waren overbezet, we waren met acht, plus een nachtje dat juist bij ons op logement was.

Zoals we dat toch regelmatig gewoon waren aan zee, stormde het reeds heel de dag behoorlijk, maar we hadden geen vermoeden dat het 's nachts tot een ware ramp zou uitdraaien.

Maar het gebeurde! Midden in de nacht een bulderend lawaai, een achterdeur die met volle kracht opensloeg gevolgd door het rinkelen van glas. Geschrokken stond mijn vader op, floepte het licht aan, en precies een ogenblik later viel alle elektriciteit uit.

Hij ging kijken door het raam en tot zijn grote verbazing zag hij dat heel de Zuidstraat blank stond.

Ondertussen waren alle bewoners van het huis wakker geworden en liepen opgewonden in de bovengang. Alleen mijn moeder, die juist terug was van een zware operatie moest het bed houden.

Vlug op de tast in een kast een kaars zoeken was de boodschap, maar er was nergens een te vinden, niettegenstaande Leo Brys, de vader des huizes, koster van de "Grote Kerk" was en die was toch gewoon om met kaarsen om te gaan. Gelukkig had mijn oudere broer op zijn kamer nog een sierkaars.

Met dat beetje kaarslicht gingen die twee mannen de benedenverdieping die 19 cm onder water stond, gaan verkennen. Tot overmaat van ramp liet mijn broer die enige kaars vallen. Dan maar zonder licht en op de tast. Het moet een

mooi gezicht geweest zijn, mijn vader in witte tabbart die zonder veel complimenten door het ijskoude water plensde en mijn broer erachter die zich afwisselend op twee stoelen voortbewoog om maar niet door het smerige water te moeten lopen.

Mijn pa wilde in een paniecreactie de voordeur

openen om het water te laten weglopen, maar mijn broer, de plezantste van het huis, die rond twaalf uur thuis gekomen was van het uitgaansleven had de deur voor die ene keer op dubbel slot gedaan, zijn schoenen op tafel gezet, en mijn zussen nog eventjes geplaagd met de mededeling dat Oostende reeds onder water stond. Best dat die deur niet open kon, want het water stond nog veel hoger op straat.

Van intuïtie gesproken!!!

Terug boven bonkte men plotseling op de deur. Het raam van den "allee" werd geopend en twee mannen in uniform riepen: "Is de koster thuis, de klokken van de kerke moeten geluid worden". Deze brave mensen hadden vermoedelijk nog niet gemerkt dat de elektriciteit was

uitgevallen, en dat het in deze omstandigheden niet mogelijk was om de klokken, die reeds elektrisch bediend werden, te luiden. Trouwens de kerk was ook onder water gelopen.

's Morgens was het duidelijk met welke viezigheid de vloeren tapijten, meubels, schoenen, de handtas van mijn nicht, zelfs mijn speelgoed dat ik op de grond had laten staan, waren bedekt, om nog niet te spreken van de stank. Mijn zussen konden met borstels en blik de viezige boel opruimen. Rond negen uur was het water in de Zuidstraat reeds volledig weggetrokken.

De briefjes van twintig frank uit de "sachosche" van het nichtje droogden aan een in der haast opgespannen wasdraad in de woonkamer boven de Surdiac-kachel.

Het oude stadsgedeelte was een vreemd beeld. Jollen vaarden door de Kerkstraat, de Kapellestraat en zijstraten om de mensen te helpen en te bevoorraden. Nadat het water na enkele dagen weggetrokken was, begon de grote opruim. Ik zie nog altijd dat beeld voor mij hoe achter de Peperbusse, waar de achterkant van de

Sarma gelegen was, al dat voedsel daar op een hoop lag, en hoe jonge snaken als "plunderaars" bezig waren de prentjes uit de chocoladerepen van Jacques en Cote d'Or te halen om hun verzameling aan te vullen ...

Frappant was ook hoe bepaalde straten werden afgesloten en enkel betreden mochten worden door de bewoners. Er was zelfs tijdelijk een rookverbod ingesteld. Hier en daar lagen immers resten stookolie. Deze gebeurtenissen hadden voor ons, kinderen toch het grote geluk dat we 14 dagen niet naar school moesten gaan. De eerste dag dat we terug naar het Klein College gingen, werden er ons sinaasappelen aangeboden. Men vertelde ons dat dit een schenking was van de paus.

Veertien dagen lang waren we verstoken van elektriciteit. 's Avonds zaten we gezellig aan tafel rond kaarsen die geplaatst werden op groene bierflessen van de "Coo" en dit tot iedereen met zo'n originele kandelaar zijn slaapkamer ging opzoeken.

Ook de "Commodore" gaat plat
(nu nog hoek Albert I-Promenade en Van Iseghemlaan)